

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **RNDr. P. B.**, bytem S. 137, H. K., proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2015, č. j. 2722/M/15, 53823/ENV/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, ve kterém ministr životního prostředí (dále jen „ministr“) zrušil rozhodnutí ministerstva (dále jen „ministerstvo“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2006, č. j. 69494/ENV/06, 2383/630/06, a řízení zahájené ministerstvem zastavil.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyly dány zákonné podmínky pro postup dle § 90 odst. 4 správního řádu. Podle žalobce se ministr nezabýval tím, zda by mohlo mít jiné rozhodnutí o rozkladu význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Tím došlo ke zkrácení jeho práva na projednání věci.

Ve druhém žalobním bodu žalobce nesouhlasí s posouzením otázky běhu doby, na kterou byla vydána autorizace. Dle žalobce pokud by v řízení o odnětí autorizace uspěl, musela být doba platnosti autorizace prodloužena o dobu, po kterou nemohl žalobce vykonávat své právo na výkon autorizační činnosti v důsledku rozhodnutí o odnětí autorizace. Podle § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“) se autorizace

uděluje na dobu 5 let a opakovaně se prodlužuje o dalších 5 let. Jelikož právo na prodloužení autorizace vyplývá z autorizace samé, je dle žalobce zřejmé, že právo, jehož se řízení týká, trvá po dobu 10 let. Dle žalobce nadále trvá zásah do jeho osobnostních práv, neboť odebrání autorizace má charakter trestu.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K obsahu žaloby uvádí, že žalobce neuvedl důvod, pro který by mělo mít jiné rozhodnutí ministra, než je napadené rozhodnutí ze dne 12. 8. 2015, význam pro náhradu škody v důsledku zastavení řízení o udělení autorizace, jejíž platnost zanikla dne 30. 11. 2009, a to uplynutím doby 5 let platnosti autorizace udělené dne 30. 11. 2004. Žalobci nic nebránilo v tom, aby po ukončení platnosti předchozí autorizace požádal o novou autorizaci a doložil splnění zákonných požadavků na výkon autorizace. Žalovanému není známo, že by žalobce uplatňoval náhradu škody po žalovaném, a proto není zřejmé, o jaký jiný význam pro náhradu škody by se mělo jednat v případě úvahy o jiném rozhodnutí. K namítanému nesplnění podmínek pro zastavení řízení žalovaný konstatuje, že obě podmínky řízení byly splněny. V době zastavení řízení o odejmutí autorizace ze strany žalovaného nebyl již žalobce autorizovanou osobou a ani nebyl důvod pro vedení řízení, neboť platnost autorizace skončila uplynutím doby. Žalovaný je toho názoru, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu byly splněny obě podmínky: v řízení nebylo možné pokračovat s žalobcem, protože žalobce již nebyl autorizovanou osobou, tj. nebyla dána existence způsobilého účastníka řízení a neexistoval předmět řízení, jelikož platná autorizace skončila uplynutím doby.

K otázce běhu doby, na kterou byla vydána autorizace, žalovaný uvádí, že žalobce účelově zaměňuje institut odebrání autorizace a institut udělení autorizace, resp. prodloužení autorizace. V průběhu platnosti autorizace je možné autorizaci odejmout, přičemž podmínky stanoví v souladu s § 45 i odst. 3 ZOPK vyhláška č. 468/2004 Sb. Na udělení ani prodloužení autorizace není právní nárok. Žadatel o udělení autorizace a žadatel o prodloužení autorizace musí splnit podmínky stanovené vyhláškou, tj. zejména vyhovět při přezkoušení odborné způsobilosti.

Námítky žalobce ohledně údajně desetiletého trvání autorizace je nutné odmítnout, neboť nemají zákonnou oporu. Prodloužení autorizace je možné pouze na základě žádosti žalobce podle § 5 vyhlášky a pouze v případě, že žalobce vyhoví odborné způsobilosti. Pokud nejsou splněny tyto podmínky pro prodloužení autorizace, zanikne autorizace vždy vypršením její platnosti, která je stanovena v rozhodnutí o jejím udělení. Jelikož žalobci byla udělena autorizace na časově omezenou dobu, skončila platnost autorizace uplynutím této doby. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že současně běželo řízení o odejmutí autorizace žalobci, které se stalo bezpředmětným. Nelze totiž vést dále řízení o odejmutí autorizace, která právně zanikla v důsledku právní skutečnosti, tj. uplynutím doby.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 10. 2006 byla žalobci rozhodnutím ministerstva č.j. 69494/ENV/06, 2383/630/06 odejmuta autorizace k provádění posouzení dle § 45i ZOPK, která byla žalobci udělena rozhodnutím ministerstva ze dne 30. 11. 2004, č.j. 630/3243/04. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad ze dne 3. 11. 2006, v němž žádal zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení.

Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2007, č.j. 275/M/07,3448/ENV/07 ministr rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který v rozsudku ze dne 15. 4. 2010, č. j. 5 Ca 120/2007-48, napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Proti novému rozhodnutí ministra ze dne 27. 1. 2011, č. j. 5827/M/10,111818/ENV/10 žalobce opět podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 8 A 46/2011-32 rozhodnutí ministra opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ministr rozhodnutím sice řízení zastavil, avšak nijak nerozhodl o prvostupňovém rozhodnutí ze dne 6. 11. 2006.

V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2015, č. j. 8 A 46/2011-32 ministr vydal rozhodnutí napadené právě projednávanou žalobou. V tomto rozhodnutí zrušil podle ust. § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s ust. § 90 odst. 4 správního řádu prvostupňové rozhodnutí ministerstva ze dne 6. 10. 2006, č.j. 69494/ENV/06, 2383/630/06 a řízení o odebrání autorizace zahájené ministerstvem zastavil. Tento postup ministr odůvodnil tím, že uplynutím doby 5 let, na kterou byla odvolateli udělena autorizace, tj. dnem 30. 11. 2009, odpadl důvod řízení vedeného ministerstvem o odejmutí této autorizace a nastal důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 2 ve spojení s § 94 odst. 4 správního řádu. Jelikož odvolatel v rozkladu ze dne 6. 11. 2006 požadoval, aby bylo předmětné rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno, bylo tak rovněž vyhověno jeho požadavku. Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto o zrušení prvostupňového rozhodnutí a o zastavení řízení, se již ministr nezabýval dalšími námitkami.

V prvním žalobním bodu žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože nenastaly důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 2 ve spojení s § 94 odst. 4 správního řádu a že žalovaný pochybil tím, že se nevypořádal s podmínkou podle § 94 odst. 4 správního řádu, tj. nezabýval se tím, zda může mít rozhodnutí o zastavení význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Podle § 66 odst. 2 správního řádu se řízení zahájené z moci úřední zastaví, jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká.

Podle § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Předně je třeba konstatovat, že v daném případě bylo zastaveno řízení zahájené z moci úřední a jeho předmětem bylo odebrání autorizace. Skutečnost, že ministr napadeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí o odebrání autorizace a řízení zastavil, ve svém

důsledku znamená, že k odebrání autorizace *de iure* nedošlo. Stejně tak na řízení o odebrání autorizace je třeba pohlížet tak, jako by nikdy nebylo vedeno.

Pokud jde o otázku náhrady škody, z žaloby neplyne, v čem konkrétně by žalobci škoda mohla vzniknout v důsledku toho, že bylo zrušeno původně vydané rozhodnutí o odebrání autorizace. Soud sice v obecné rovině připouští, že újma žalobci mohla vzniknout v důsledku odebrání autorizace, avšak již není jasné, jaká škoda by mohla vzniknout v důsledku zrušení rozhodnutí o odebrání autorizace, tj. v rozhodnutí zcela opačném. Jinými slovy jaká škoda mohla žalobci vzniknout v důsledku napadeného rozhodnutí, když jím ministr *de facto* vyhověl návrhu žalobci v jeho rozkladu ze dne 3. 11. 2006, o kterém rozhodoval.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ministr se v něm otázkou možnosti jiného rozhodnutí z důvodu významu pro náhradu škody nezabýval. Soud z tohoto důvodu nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že zrušení prvostupňového rozhodnutí o odebrání autorizace právě ve svém důsledku znamená, že k odebrání autorizace *de iure* nedošlo, a proto již není třeba předmětné řízení vést toliko z důvodu náhrady škody. Pokud výsledek předmětného řízení o odebrání autorizace vyznívá tak, že řízení nikdy nebylo vedeno, pak případně vedenému řízení o náhradu škody z tohoto důvodu slouží již jiné řízení (řízení vedené zákona č. 82/2006 Sb.). Jinými slovy pokud z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, tak jak je tomu v tomto případě, že správní orgán sám zastavil řízení jím zahájené *ex offio* o odebrání autorizace, není důvodu, aby vedl dále toto řízení z důvodu, jemuž slouží jiné, návrhové řízení.

Lze dodat, že v právě projednávané věci se otázka nástupnictví vůbec neřeší. Důvodem pro zastavení řízení se stala skutečnost, že zaniklo právo, jehož se řízení týká. Uplynutím stanovené doby (tj. dnem 30. 11. 2009) zaniklo původně udělené právo na provádění autorizace.

Soud shrnuje, že v daném případě zákonné důvody pro zastavení řízení nastaly a že je žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil v dostatečné míře.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku běhu doby, na kterou byla vydána autorizace. Žalobce rozvádí, že pokud by v řízení o odnětí autorizace uspěl, musela by být doba platnosti autorizace prodloužena o dobu, po kterou v důsledku původního odebrání autorizace nemohl autorizační činnost provozovat.

K takto formulované námitce soud uvádí, že v daném případě uplynutím doby, na kterou byla původně autorizace udělena, odpadl důvod řízení, a proto žalovaný přistoupil k tomu, že původní rozhodnutí o odebrání autorizace zrušil a řízení zastavil. *De iure* tak vznikla situace, kdy rozhodnutí o odebrání autorizace neexistuje. Žalobce tak spekuluje pouze o výsledcích neexistujícího správního řízení. V takové situaci nelze vůbec uvažovat o stavění doby autorizace a případném posunutí data, ke kterému platnost autorizace vypršela.

Soud nemůže přisvědčit ani argumentu, že nadále trvá zásah žalovaného do osobnostních práv žalobce, neboť odebrání autorizace má charakter trestu. Jak již bylo výše uvedeno, zrušením rozhodnutí o odebrání autorizace nastal právně stav, podle kterého k odebrání autorizace nikdy nedošlo. Jelikož tedy nikdy nedošlo k odebrání autorizace, nelze se ztotožnit ani s tvrzeným trvajícím zásahem do osobnostních práv žalobce. V tomto směru žalobce zcela opomíjí podmínky prodloužení autorizace (viz dále).

V žalobě nesprávně žalobce předjímá, že autorizace mu byla udělena na celkovou dobu 10 let. Podle § 45i odst. 3 ZOPK platí, že autorizace pro hodnocení důsledků koncepcí a záměrů na evropsky významné lokality a ptačí oblasti se uděluje na dobu 5 let a prodloužuje se opakovaně o dalších 5 let za podmínek stanovených prováděcím právním předpisem. Z tohoto ustanovení však neplyne, že prodloužení autorizace původně udělené na dobu 5 let se prodloužuje na další pětileté období zcela automaticky. Prováděcím předpisem k § 45i ZOPK je vyhláška č. 568/2004 Sb. Podle § 5 odst. 1 této vyhlášky je předpokladem prodloužení autorizace podání písemné žádosti o její prodloužení alespoň 6 měsíců před skončením platnosti stávající autorizace. Náležitosti žádosti stanoví příloha č. 1 této vyhlášky. Ministerstvo následně posoudí a ověří, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení autorizace stanovené zákonem (§ 45i odst. 3 zákona), a rozhodne o jejím prodloužení (§ 5 odst. 2 vyhlášky č. 568/2004 Sb.). Z výše uvedeného je patrné, že na prodloužení autorizace není nárok bez dalšího. Prodloužení vždy předpokládá podání žádosti a splnění zákonných podmínek pro provádění autorizace. Úvaha žalobce o desetiletém trvání autorizace je proto nesprávná. Nad rámec výše uvedeného soud upozorňuje, že po uplynutí doby, na kterou byla původní autorizace udělena, nic nebránilo a nebrání žalobci podat novou žádost o autorizaci a následně prokázat, že splňuje veškeré zákonem stanovené podmínky pro provádění autorizace.

S ohledem na uvedené je proto i druhý žalobní bod nedůvodný.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.